

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗ

ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(N° 1)

(Προσφυγή υπ' αριθ. 44858/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

26 Ιουλίου 2007

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Μαρκουλάκη κατά της Ελλάδος (N° 1)

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, Πρόεδρο,

K.A. POZAKH,

N. VAJIC,

A. KOVLER,

E. STEINER,

S.E. JEBENS,

G. MALINVERNI,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 5 Ιουλίου 2007.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 44858/04) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος Κλειώ ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗ («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 6 Δεκεμβρίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα, στην οποία παρεσχέθη το ευεργέτημα πενίας, εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Ν. ΤΣΟΥΛΟ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟ, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα διετύπωνε παράπονα, ειδικότερα, όσον αφορά την αιτιολόγηση των αποφάσεων οι οποίες εξεδόθησαν επί της ποινικής υποθέσεως, στην οποία η προσφεύγουσα είχε δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής.

4. Την 1^η Μαΐου 2006, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

5. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1937 και διαμένει στην Αθήνα.
6. Στις 24 Μαρτίου 2000, η προσφεύγουσα υπέβαλε μήνυση κατά του ιατρού Σ. για σωματικές βλάβες από αμέλεια και δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής. Η προσφεύγουσα κατηγορούσε τον εν λόγω ιατρό για λανθασμένη αγωγή και βαρεία αμέλεια, με αποτέλεσμα τον ακρωτηριασμό του αριστερού ποδιού της.
7. Στις 21 Ιανουαρίου 2004, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών αθώωσε τον κατηγορούμενο, επειδή δεν είχε αποδειχθεί ότι αυτός είχε επιδείξει αμέλεια κατά την άσκηση των καθηκόντων του και είχε προξενήσει βλάβη στην προσφεύγουσα (απόφαση 4438/04).
8. Στις 30 Ιανουαρίου 2004, η προσφεύγουσα υπέβαλε αιτιολογημένη αίτηση, με την οποία καλούσε τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών να ασκήσει έφεση κατά της προρρηθείσας αποφάσεως.
9. Στις 2 Φεβρουαρίου 2004, ο Εισαγγελέας απέρριψε την αίτηση της προσφευγούσης, με τη χειρόγραφη σημείωση : «όχι, δεν χρειάζεται να κατατεθεί έφεση».
10. Στις 28 Μαΐου 2004, η προσφεύγουσα κάλεσε τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να καταθέσει αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως 4438/04, αναλύοντας, προς τούτο, τους λόγους της.
11. Στις 16 Ιουνίου 2004, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση της προσφευγούσης, με τη χειρόγραφη σημείωση : «δεν χρειάζεται να κατατεθεί αίτηση αναιρέσεως».

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

12. Οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχουν ως εξής :

Άρθρο 139

«Οι αποφάσεις και τα βουλεύματα, καθώς και οι διατάξεις του ανακριτή και του εισαγγελέα, πρέπει να αιτιολογούνται ειδικά και εμπεριστατωμένα (...).

Αιτιολογία απαιτείται σε όλες χωρίς εξαίρεση τις αποφάσεις, τα βουλεύματα και τις διατάξεις, ανεξάρτητα του αν αυτό απαιτείται ειδικά από το νόμο ή αν είναι οριστικές ή παρεμπίπτουσες ή αν η έκδοση τους αφήνεται στη διακριτική, ελεύθερη ή

ανέλεγκτη κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε.»

Άρθρο 505 παρ. 2

«Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιασδήποτε απόφασης μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479 παρ. 2 (...).»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΙΤΙΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

13. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η απόφαση 4438/04 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με την οποία αθωώθηκε ο κατηγορούμενος, δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα παραπονείται ότι οι αποφάσεις, με τις οποίες οι αρμόδιοι εισαγγελείς απέρριψαν τις αιτήσεις της περί καταθέσεως εφέσεως και αιτήσεως αναιρέσεως, ουδόλως ήταν αιτιολογημένες. Η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει σχετικώς ότι :

« Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...) »

A. Περί της αιτιολογήσεως των εισαγγελικών αποφάσεων

1. Περί του παραδεκτού

α) Περί της τηρήσεως της εξαμήνου προθεσμίας

14. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή κατετέθη εκπρόθεσμα. Σημειώνει δε ότι η απόφαση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου εξεδόθη στις 16 Ιουνίου 2004, άρα έξι μήνες πριν από την εισαγωγή της παρούσας προσφυγής, η οποία, κατά την Κυβέρνηση, έλαβε χώρα στις 14 Φεβρουαρίου 2005, ημερομηνία κατά την οποία το Δικαστήριο παρέλαβε το έντυπο της προσφυγής.

15. Η προσφεύγουσα αντικρούει τη θέση της Κυβερνήσεως.

16. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφυγή εισήχθη στις 6 Δεκεμβρίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα απέστειλε στο Δικαστήριο την

πρώτη επιστολή, στην οποία εξέθετε επαρκώς το αντικείμενο της προσφυγής (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Κολλόκας κατά της Ελλάδος*, n° 10304/03, παρ. 19-21, απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006). Επομένως, η προσφυγή δεν κατετέθη εκπρόθεσμα, και αρμόζει να απορριφθεί η σχετική ένσταση.

β) Περί της εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η επίδικη διαδικασία δεν ήταν καθοριστική για ένα δικαίωμα αστικής φύσεως της προσφευγούσης, διότι αυτή επιθυμούσε, στην πραγματικότητα, να στηρίξει την κατηγορία και όχι να ικανοποιηθούν οι αξιώσεις αποζημιώσεως, για τις οποίες ηδύνατο να προσφύγει ενώπιον των αστικών δικαστηρίων. Απόδειξη το γεγονός ότι ζήτησε μόνον 30 ευρώ για ηθική βλάβη. Επιπροσθέτως, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αίτηση η οποία κατετέθη ενώπιον του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, δεν αφορούσε τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις αστικής φύσεως της προσφευγούσης, και, επομένως, κατά την οικεία νομοθεσία, η προσφεύγουσα δεν είχε το δικαίωμα να προσφύγει στον Άρειο Πάγο απευθείας, αλλά μόνο μέσω του Εισαγγελέα του ανωτάτου δικαστηρίου. Κατά την Κυβέρνηση, είναι αυτονόητο ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου δεν ενεργεί ως εκπρόσωπος του ενδιαφερομένου αλλά, αντιθέτως, ασκεί το δικό του δικονομικό δικαίωμα στην περίπτωση που θα αποφασίσει να ενεργήσει εις τρόπον ώστε το ανώτατο δικαστήριο να επιληφθεί της υποθέσεως. Συνεπώς, αν και ο εισαγγελέας δεν κάνει δεκτό το αίτημα του ενδιαφερομένου, ωστόσο δεν πρόκειται για απόρριψη ενδίκου μέσου το οποίο προβλέπει η εσωτερική έννομη τάξη και δεν έχουν εφαρμογή οι προβλεπόμενες από το άρθρο 6 παρ. 1 εγγυήσεις.

18. Η προσφεύγουσα αντικρούει τη θέση της Κυβερνήσεως.

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε την ευκαιρία να επανεξετάσει τη νομολογία του σχετικώς προς το ζήτημα των εγκλήσεων μετά δηλώσεως παραστάσεως πολιτικής αγωγής (βλ. *Perez κατά της Γαλλίας* [GC], n° 47287/99, ΕΔΔΑ 2004-I) . Εξ αφορμής της υποθέσεως αυτής, το Δικαστήριο απεφάσισε ότι η μήνυση μετά δηλώσεως παραστάσεως πολιτικής αγωγής εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, εκτός από την περίπτωση μίας πολιτικής αγωγής με σκοπούς αμιγώς κυρωτικούς ή μίας παραιτήσεως, η οποία γίνεται κατά τρόπο αναμφίβολο, από το δικαίωμα εγέρσεως αγωγής, πολιτικής φύσεως, η οποία προβλέπεται από το εσωτερικό δίκαιο (*Perez κατά της Γαλλίας*, όπ.

π., παρ. 70-71). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα παρέστη ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου, ότι ζήτησε αποκατάσταση της ζημίας της και ότι δεν παραιτήθηκε του δικαιώματός της (*Perez κατά της Γαλλίας*, όπ. π., παρ. 74). Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ποσό των 30 ευρώ, για το οποίο η προσφεύγουσα δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής, όσο ασήμαντο και αν είναι, δεν αφαιρεί από την παράσταση πολιτικής αγωγής τον αποζημιωτικό χαρακτήρα της. Επιπροσθέτως, το Δικαστήριο σημειώνει ότι στην περίπτωση κατά την οποία θα είχε γίνει δεκτή η αίτηση της προσφευγούσας, κυρίως από τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, θα είχε οδηγήσει σε αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως 4438/04 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Επρόκειτο, επομένως, για ένα ένδικο μέσο το οποίο προσφέρει το εθνικό νομικό σύστημα και το οποίο ηδύνατο να χρησιμοποιήσει η προσφεύγουσα ενώπιον δικαστικής αρχής, προκειμένου να υποστηρίξει τις νομικές θέσεις της ενώπιον του ανώτατου ελληνικού δικαστηρίου (βλ. *Γόρου κατά της Ελλάδος* (n° 3), n° 21845/03, παρ. 22, απόφαση της 2ας Ιουνίου 2006).

20. Επί τη βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη διαδικασία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως. Ως εκ τούτου, δεν δύναται να γίνει δεκτή η ένσταση της Κυβερνήσεως περί καθ' ύλην ασυμβιβάστου με τις διατάξεις της Συμβάσεως.

21. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, περαιτέρω, ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο σημειώνει, εξ άλλου, ότι η αιτίαση αυτή δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

2. Επί της ουσίας

22. Η Κυβέρνηση, βάσει του ιδίου συλλογισμού τον οποίο ακολούθησε για να προβάλει το ανεφάρμοστο, στην προκειμένη περίπτωση, του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως ήταν ένα έκτακτο ένδικο μέσο και ότι, εξ αυτού του λόγου, δεν απαιτείτο να είναι αιτιολογημένη η απόφαση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου.

23. Το Δικαστήριο δεν δύναται να δεχθεί τη θέση της Κυβερνήσεως. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 139 ΚΠολΔ (βλ. παρ. 12 ανωτέρω), οι επιληφθέντες εισαγγελείς υποχρεούνται να απαντήσουν στις αιτήσεις της

προσφευγούσης κατά τρόπο αιτιολογημένο, έστω και αν η άσκηση των εν λόγω ενδίκων μέσων εξηρτάτο από τη διακριτική τους ευχέρεια. Εν τούτοις, τόσο ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών όσο και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψαν τις αιτήσεις της προσφευγούσης χωρίς να αιτιολογήσουν τις αποφάσεις τους. Πράγματι, η απόρριψη διατυπώθηκε, και τις δύο φορές, με πέντε λέξεις γραμμένες με το χέρι πάνω στις ίδιες τις αιτήσεις της προσφευγούσης. Ωστόσο, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους (*Van de Hurk κατά της Ολλανδίας*, απόφαση της 19^{ης} Απριλίου 1994, série A n° 288, σελ. 20, παρ. 61). Το Δικαστήριο φρονεί ότι η παντελής έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τους λόγους απορρίψεως των αιτήσεων της προσφευγούσης, ηδύνατο να συνεπάγεται για τις αποφάσεις αυτές αυθαίρετο χαρακτήρα, δεδομένου, ειδικότερα, του καθοριστικού χαρακτήρα αυτών όσον αφορά το δικαίωμα της προσφευγούσης να ασκήσει έφεση ή αίτηση αναιρέσεως.

24. Εξ άλλου, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι είχε ήδη την ευκαιρία να επιβάλει κυρώσεις κατ' αυτής της πρακτικής των Ελλήνων εισαγγελέων να απορρίπτουν με λακωνικές χειρόγραφες σημειώσεις τις αιτήσεις οι οποίες υποβάλλονται σε αυτούς από τους ενδιαφερομένους (βλ., *mutatis mutandis*, *Alija κατά της Ελλάδος*, n° 73717/01, παρ. 22-24, απόφαση της 7^{ης} Απριλίου 2005).

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

B. Περί της αιτιολογίας της αποφάσεως του Πλημμελειοδικείου

Περί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά την πάγια νομολογία του η οποία αντικατοπτρίζει μία αρχή που συνδέεται με την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, πρέπει οι δικαστικές αποφάσεις να αναφέρουν επαρκώς τους λόγους επί των οποίων βασίζονται. Το εύρος του καθήκοντος αυτού δύναται να διαφέρει αναλόγως της φύσεως της αποφάσεως, και πρέπει να αναλύεται υπό το φως των ιδιαιτέρων περιστάσεων εκάστης υποθέσεως. Αν και το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους, η υποχρέωση αυτή δεν δύναται να εκληφθεί ως απαιτούσα αναλυτική απάντηση σε κάθε επιχείρημα (βλ., ειδικότερα, *García Ruiz κατά της Ισπανίας* [GC], n° 30544/96, παρ. 26, CEDH 1999-

Ι). Εν προκειμένω, εν όψει των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν δύναται βασίμως να υποστηρίξει ότι η απόφαση για την οποία ασκείται κριτική, δεν ήταν δεόντως αιτιολογημένη.

26. Εξ άλλου, καθόσον η αιτίαση αυτή δύναται να εκληφθεί ως στοχεύουσα την εκτίμηση των αποδείξεων και το αποτέλεσμα της ενώπιον του Πλημμελειοδικείου διεξαχθείσας διαδικασίας, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, είναι αρμόδιο να διασφαλίζει την τήρηση των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν για τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη από τη Σύμβαση. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να αποφαινείται επί σφαλμάτων, ουσιαστικών ή νομικών, στα οποία φέρεται να έχει υποπέσει εθνικό δικαστήριο, ει μη μόνον και στο μέτρο που θα ήταν δυνατόν τα σφάλματα αυτά να έχουν θίξει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες, την προάσπιση των οποίων εγγυάται η Σύμβαση. Αν και η Σύμβαση εγγυάται, στο άρθρο 6 αυτής, το δικαίωμα σε δικαία δίκη, ωστόσο δεν ρυθμίζει τα της αποδοχής και της εκτιμήσεως των αποδείξεων, θέματα τα οποία, επομένως, υπάγονται κατ' αρχήν στο εσωτερικό δίκαιο και στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων (*García Ruiz κατά της Ισπανίας*, όπ. π., παρ. 28).

27. Ωστόσο, το Δικαστήριο ουδεμία ένδειξη αυθαιρεσίας διαγιγνώσκει ως προς τη διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον του Πλημμελειοδικείου, κατά την οποία η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να εκθέσει το σύνολο των επιχειρημάτων της προς υπεράσπιση των συμφερόντων της.

28. Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

29. Η προσφεύγουσα παραπονείται, τέλος, ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως, το οποίο εγγυάται το δικαίωμα σε πραγματική και αποτελεσματική προσφυγή. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν είχε στη διάθεσή της πραγματική και αποτελεσματική προσφυγή για να προβάλει τα δικαιώματά της ενώπιον του Εφετείου και του Αρείου Πάγου.

Περί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο «πραγματικός και αποτελεσματικός χαρακτήρας» μιας «προσφυγής», κατά την έννοια του άρθρου 13, δεν εξαρτάται από τη βεβαιότητα μιας ευνοϊκής για τον προσφεύγοντα εκβάσεως (*Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, παρ. 157, CEDH 2000-XI). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το εσωτερικό δίκαιο προσέφερε στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την απόφαση του Πλημμελειοδικείου μέσω των αρμοδίων εισαγγελέων. Το γεγονός ότι οι εισαγγελείς αυτοί απέρριψαν τις αιτήσεις της, δεν δύναται να συνεπάγεται αμφισβήτηση της αποτελεσματικότητάς τους, αφού ο όρος «προσφυγή» του άρθρου 13 δεν σημαίνει προσφυγή με εξασφαλισμένη επιτυχή έκβαση (*Κουστελίδου κ.λ.π. κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 35044/02, απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2003).

31. Ως εκ τούτου, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

32. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

33. Η προσφεύγουσα ζητά 20.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη.

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

35. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βεβαία ηθική ζημία. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 3.000 ευρώ για τον λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

36. Η προσφεύγουσα, η οποία έτυχε του ευεργετήματος πενίας ενώπιον του Δικαστηρίου, δεν απαιτεί κάποιο ποσό για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος επιδικάσεως ποσού για τον λόγο αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσανυζανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά την αιτίαση περί αιτιολογίας των εισαγγελικών αποφάσεων, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά ως απαράδεκτη.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 3.000 ευρώ (τρεις χιλιάδες ευρώ) για ηθική ζημία, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσανυζάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσανυζανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 26 Ιουλίου 2007 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- υπογραφή -

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος